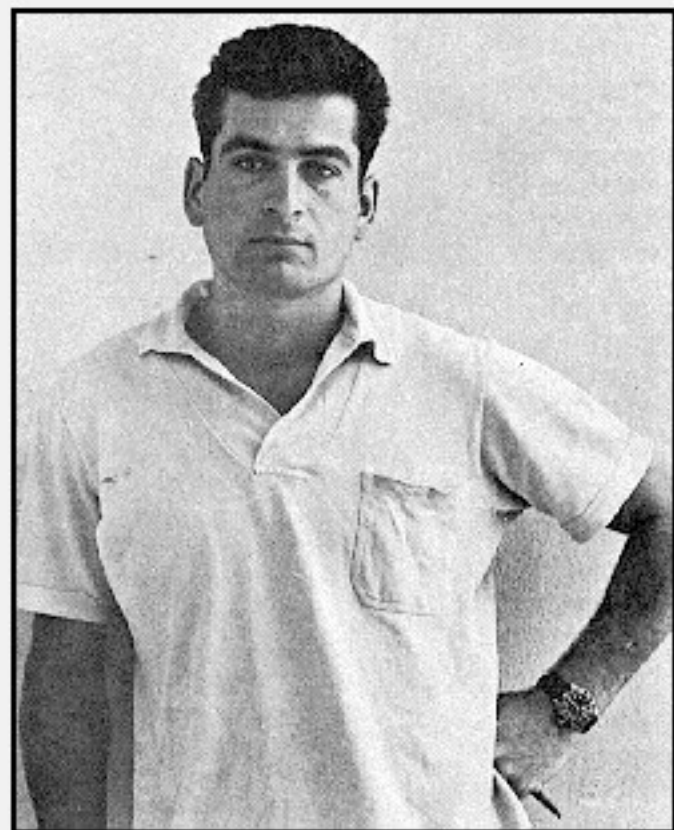

לזכרו של רם אהוד ז"ל

רם אהוד

ז"ל

התקפת הנגד הישראלית

חודש יולי, 1969, מצא את מדינת ישראל במצב הקשה ביותר, מבחינה צבאית, שהיה מאז מלחמת ששת הימים. החקוות בלב רביס בקיץ 1967, כי הנה הגענו לסיכוי של שלום עם העולם הערבי, נגוזו עם ביקורו של נשיא בריח- המועצות, פודגורני, וראש המטה הכללי, מרשל זכרוב, בקהיר באוגוסט 1967. אז הבטיחו הרוסים את מירב הסיוע והחמיכה והחלו להגיש את אותו סיוע באמצעות גשר אוירי מרשים שחידש את כוחו של צבא מצרים כקודם. ועל רקע ההתפתחות הזאת יש לראות את החלטת ועידת חארטום של ארבעת הלאוים - לא משא ומתן, לא הכרה, לא שלום עם ישראל ולא כל הסדר על חשבון הפלשתינאים.

נאצר הגדיר את מדיניותו הצבאית כמבוססת על שלושה שלבים: (1) שלב ההגנה; (2) שלב התגובה; (3) שלב ההתקפה, או שלב הסיהור. בספטמבר- אוקטובר 1968 עברו הכוחות המצריים משלב ההגנה לשלב התגובה כאשר החלו בהרעשות הגדולות הראשונות לאורך התעלה. כתגובה פעל צה"ל בעומק מצרים ופגע בשווי המשקל הצבאי של המצרים ועל ידי כך ניתנה שהות לצה"ל לבנות את הקו הקדמי לאורך התעלה המכונה קו בר-לב.

דברים לזכרו של רס אהוד ג"ל

בינואר 1969 ביקר שר החוץ הסובייטי גרומיקו בקהיר ומותר להניח כי חלק מההתפתחויות לאחר מכן נבעו מאותו ביקור. במרס 1969 חלה החרפה חמורה של ההרעשות הארטילריות המצריות לאורך התעלה ואזי הודיע נאצר כי המצרים עוברים מהשלב השני, דהיינו משלב החגובה, לשלב השלישי – שלב ההתקפה, וכי הסכם הפסקת האש בטל ומבוטל.

באותו נאום הוא מסר את דבר הדווח של שר המלחמה מחמוד פאוזי, לאמור כי ששים אחוז מקו ההגנה הישראלי כבר נהרס וכי לא יעבור זמן רב עד אשר יחרת ארבעים האחוז יהיו אף הם לעיי מפולח. ויש להניח כי, בהחליטו על דבר ביטול הפסקת האש, הושפע נאצר לא במעט על ידי הדווח על הריסת הקו ברובו, ואין זו הפעם הראשונה שההכרעות שלו הושפעו על ידי דווח כוזב.

מכל מקום, עם הכרזת דבר ביטול הפסקת האש, חלה הסלמה באירועים לאורך התעלה והם הגיעו לשיאם בחודש יולי 1969 כאשר אבידותינו באזור התעלה היו 30 הרוגים ו-107 נפגעים. היה זה נטל כבד מנשוא כי באותה עת היו לא פחות נפגעים בגבול המזרחי. חודש יולי 1969 היווה את החקופה הקשה ביותר עבור ישראל מאז מלחמת ששת הימים.

דברים לזכרו של רס אהוד ג"א

אי לכך נערך צה"ל להחקפת נגד. חלק ניכר מהאבידות באותו חודש היו באזור הדרומי של התעלה שם פעלו המצרים באינטנסיביות רבה. שבוע לפני פעולת האי גריין פשטו המצרים על המזח בפורט-תאופיק והרגו שבעה מחיילנו. הוחלט להכניס בראשונה את חיל האויר לפעולה נגד עמדות התוחחים המצריים אשר נתנו עדיפות בכוח-אש למצרים ואשר גרמו לאבידות כה רבות לישראל. אולם כל הקו המצרי וכן עמדות התוחחים לאורך התעלה היו מוגנים על ידי סוללות ארטילריה נגד מטוסים, מקלעים כבדים למטרה זו, טילי ס.א.2 קרקע-אויר ומערכות מכ"ם להפעלתם. ללא טיפול במערך הנגד מטוסי לא ניתן היה למעשה לפגוע ביעילות כמוצבים המצריים ובסוללות הארטילריה שלהם המטרידות את ישראל וגורמות לנזק כה רב.

כאמור, אחת מנקודות התורפה העיקריות היתה אזור דרום התעלה כאשר האי גריין הינו בסיס נגד מטוסים מוצק בפתח התעלה, בערך במרחק של 2,5 ק"מ מפורט-תאופיק. זהו אי מלאכותי שאורכו 145 מטר ורוחבו 45 מטר. הוא נבנה כולו בטון מוצק והיה דחוס כלי נשק עם ארבעה חותחי נ"מ 85 מ"מ, 2 חותחי 37 מ"מ, 14 עמדות מקלעים כבדים ובינוניים, תותחי 20 מ"מ ומכ"ם. האי חלש על הגישה לפתח הדרומי של התעלה ושלט באש על מבואות צפון מפרץ

דברים לזכרו של רס אהוד ג"ל

סואץ. הריסת העמדות שבו היתה חשובה מאד במסגרת הפעילות אשר נועדה לאפשר לחיל האויר שלנו לתקוף את הסוללות על הגדה המערבית של התעלה. במידה מסוימת היתה פעולה האי גריין דומה באופיה לפעולה שבוצעה בספטמבר 1969 על ידי צה"ל כאשר כוח משוריין חצה את מפרץ סואץ ובאורך חוף של 50 ק"מ הרס את כל המתקנים הצבאיים, כולל המכ"ם, בדרכו. וכך ניתן לפתוח פרצה בהגנה האלקטרונית בחלק מהקו המצרי. דרך הפרצות שנוצרו פעל חיל האויר, הרחיב אוויר לאט לאט והשמיד את רוב המערך הפנימי המצרי.

הפעולה בוצעה בגבורה, וביעילות על ידי לוחמי יחידות מעולות של צה"ל. היא הצטיינה בדבקות למטרה של הלוחמים וביכולת אילתור-במקום לנוכח אש האויב; היא היתה עקובה מדם וזכתה לציונים לשבח, וכפי שנמסר, יו"ר הוועדה שהמליצה על הציונים לשבח ספר כי מימיו לא שמע ספורי גבורה והקרבה כפי ששמע על הפשיטה לאי גריין.

הפעולה הצליחה, ועם ישראל הקריב ששה מסובי בניו. למחרת נכנס חיל-האויר לפעולה לראשונה נגד המוצבים המצריים בחזית המצרית.

דברים לזכרו של רס אהוד ג"א

פעולת האי גריין היוחה פתיחה להתקפת הנגד הישראלית. מאז למעשה לא פסקו ההתקפות הישראליות על הביצורים והעמדות המצריים. חוץ ניצול ראשוני, של הפרצות שנוצרו על ידי ההתקפות על האי גריין ואחר כך הפשיטה מעבר למפרץ סואץ, החרחבה הפעילות הישראלית ובשיטתיות הוחל בהשמדת מערך ההגנה-נגד-מטוסים המצרי ובהשחקת מקורות הירי על כוחותינו מעבר לתעלה. התוצאות לא אחרו לבוא והעקומה של האבידות ירדה.

עד סוף נובמבר, 1969, הגיע המצב לכך שהמערך המצרי נגד-מטוסים שובש ברובו וחיל האויר הישראלי טס בצורה חפשית בשמי מצרים.

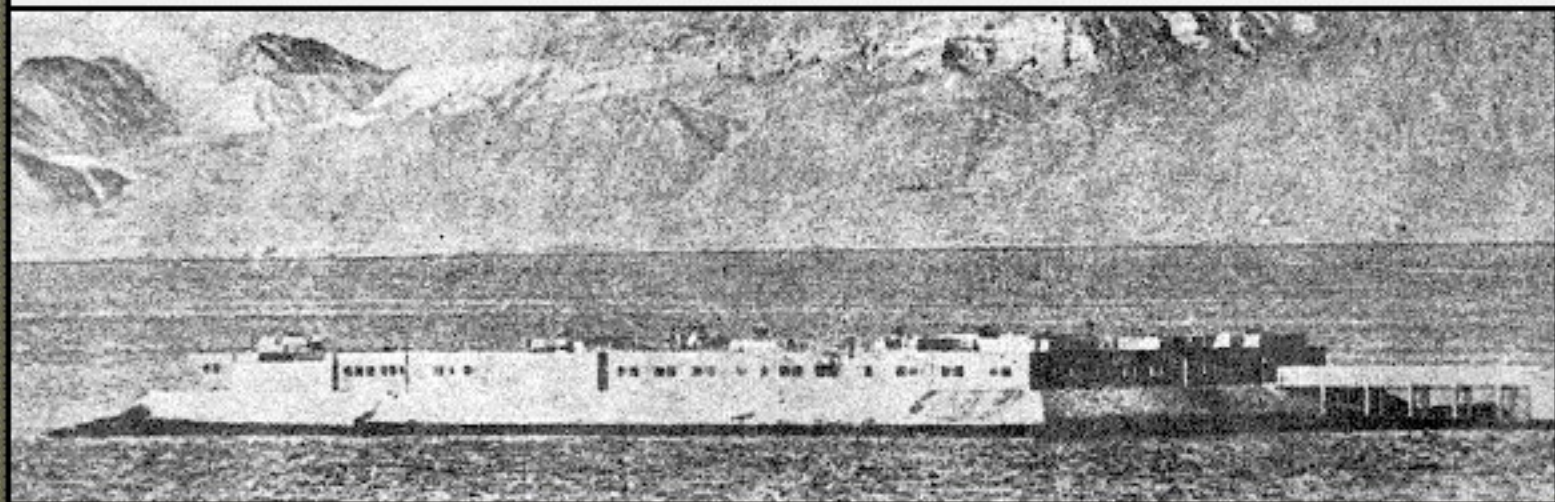
בינואר, 1970, עבר חיל האויר הישראלי להתקפות בעומק מצרים. נאצר אבד עצות ומיהר למוסקבה לבקש סיוע. אין הכוונה לדון בשורות אלה על ההתפתחויות שנבעו לאחר מכן, כולל הגברת החדירה הסובייטית למצרים. אבל התפתחויות אלה בישרו דבר אחד לעם המצרי והוא כי יכולת ניהול מלחמה על ידי המצרים נגד ישראל היא מהם והלאה וכי המועד למלחמה כוללת מחודשת נגד ישראל נדחה לזמן לא מועט. נאצר הודה למעשה בפני עמו ובפני העולם כי אין הוא מסוגל היום להגן על מצרים והוא נזקק לחמיכה סובייטית

דברים לזכרו של רס אהוד ז"ל

על מנת להגן על ארצו. היה זה למעשה מפנה חשוב ביותר בכל מהלך העניינים באזורנו.

נאצר פתח במלחמה מחודשת נגד ישראל במרס, 1969, הוא נוצח במלחמה זאת כפי שנוצח במלחמות הקודמות ובאלץ לרוץ בכושח פנים למוסקבה ולבקש סיוע בדחילו ורחימו. נקודת המפנה במאבק הזה צוינה על ידי פעולת האי גריין. הלוחמים הנועזים אשר פרצו לאי המבוצר והנופלים, כולל אהוד ז"ל היוו חלוצים במחנה במפנה הזה.

חיים הרצוב

דברים לזכרו של רס אהוד ג"ל

יהודית ודן, חברים אבלים,

אתמול עם שחר עצדנו על שפת הים, במפרץ סואץ, לקבל את התוזרים מהפעולה באי גריין. לקראתנו באו חיילים-נערים אשר מילאו את משימתם, ניצחו בקרב ועל כהפיהם נשאו באלונקות את מחיר הנצחון - תשעה פצועים וששה חללים:

1. סרן אהוד רם שהניחא; 2. סמל דניאל ואזה מרמה-גן; 3. טוראי יובל מירון מכפר ויתקין; 4. רב-סמל חיים שטורמן מעין-חרוד; 5. רב-סמל דניאל לוי מחולתא; 6. סמל יואב שחר מגבחה.

בנים אלה, אשר ככה לוחמים וככה מתים הם הדבר הנפלא ביותר שיש לנו בחיינו - בחיינו כהורים, כחברים ובחיי ישראל כאומה.

דברים לזכרו של רס אהוד ז"ל

יש מאורעות פשוטים שהופכים במרוצח השנים והדורות לאגדה. אהוד רס וחבריו הם אגדה שהיתה למציאות. חלומו של עם, עם גולה, דווה ומושפל, חלום שהיה למציאות - מציאות של עצמאות, של מולדת, של ירושלים, של יישוב ההר והמדבר, של מים ושל עצים ופרחים - אבל גם מציאות של דם, של קרבות, של לווייתן. של גופות נקובי כדורים השבים אלינו עם שחר נישאים באלונקות וכל מה שנותר לנו הוא לאמץ אותם אל לבנו, לחבק אותם בכאב עמוק מנשוא, באהבה שאין לה מילים וכידיעה שאין לנו דבר קרוב מהם, יפה מהם, יקר מהם - ועתה הם מוטלים קרושי דם וצופים אלינו בעינים דוממות.

הורי הבנים הנופלים במלחמה - לא לנחם, כי אם להיות עמכם באבל - אנו כאן. להיות באבל זה יחד - בכל לב ונפש.

דברים לזכרו של רס אהוד ז"ל

— חלפה שנה ואנו שוב יושבים יחד עם אודי. אין אנו עורכים אזכרה, כי אין לנו צורך אולי לעשות מאמץ לזכור את אלה שלא נוכל לשכוח. אבל אנחנו צריכים, לעצמנו, לחזור ולצייר את הדמות החיה של בחור צעיר, שגדל לעינינו ובכל צעד ובכל מעשה שלו היתה מקופלת אישיותו, גם כאשר לא ידענו.

אנחנו מנסים, כל אחד מאתנו, ברגעים של צער ושל מחשבה, לטוות מחדש את פניהם ואת מעשיהם של האנשים שלא זכינו שהם יאריכו ימים על פנינו ואנחנו רוצים להאמין שכל דבר שאנחנו רולים מתוך זכרוננו ומצרפיים אל זה אח הביטוי של מעשה, של מחשבה, של רצונות שבאו לידי ביטוי — כל זה מבטיח לנו, כי כל אדם אשר נולד כאן, חי כאן, פעל כאן — ישאר חלק מן החיים, גם מחיי היום-יום, אפילו כשהוא כבר איננו בין החיים.

אופי כזה היינו רוצים לשוות לכל רגע שבו נזכור כל אחד מאתנו ההולך בטרם עת, אולם במיוחד את הכנים, אשר את עחידם רצינו להבטיח והם נתנו לנו את החיים...

הגדרון

השתייכותו הסיסטמית

הגדרון שייך לסדרת ציפורי השיר ובתוך זה למשפחת הגדרונים.

המאפיין את משפחת הגדרונים הוא שהן:

ציפורי שיר קטנות וזעירות בעלות זנב קצרצר: 12 אברות זנב. הכנפים קצרות ומעוגלות. המקור כפוף במקצת. האצבע האחורית ארוכה, הטפרים חזקים וכפופים. הצעירים דומים בכל למבוגרים.

הגדרון הוא הסוג האחד והמין היחיד בארצנו מתוך משפחה זו.

משקלו של הגדרון 8 - 9 גרם. הגדרון יציב בלילה, בעיקר בחלקים המרכזיים והמערביים של הגליל העליון. שלא בתקופת הדגירה הוא משוטט, ונראה לעיתים, בתקופת החורף, באזור הרי ירושלים.

אורכו ב-8.5 - 8 ס"מ.

צבעו: צוארו חזהו ובטנו אפורים לבנים, ישנם מקרים של כהות קלה. צבע העין חום-שחור ופס חיוור של לבן-אפור עובר מעליה.

הראש מלמעלה ולחיוו חום-אפור (עם נטיה לצר החום). גבו חום, כנפיו חומות בתוספת גוון אדמדם ונראים קוים קלים על כנפיו.

זנבו הקצר והמורם כלפי מעלה צבעו חום ומקווקו גם כן. צדי גופו חומים - אדמדיים ומקווקוים.

הערה - הקווקו איננו של צבע אחר, אלא מרגישים בקוים קלים בעלי גוון חום קצת יותר כהה.

מעבדות הביוטופ של רס אהוד ג"ל

הביוטופ של הגדרון

הגדרון נמצא על פי רוב בחוף חורש טבעי וקשה מאד להבחין בו. הדבר המאפשר לך להיחחקות אחריו הוא לא אחר מאשר קולו היפה והמצלצל, הנשמע חזק מאד ואפשר להכירו מיד לאחר האזנה קלה של מספר פעמים. בזמן שתיקתו קשה, ואפילו כמעט ולא יחבן למצאו או להבחין בו מחוץ כמה סיבות:

הגדרון הוא ציפור זעירה אשר, בעמדה על מקום אחד, יכולה להתמזג עם הצמחיה הסובבת אותה ואפילו להראות כעלה יבש.

הגדרון כתנועה הוא ציפור זריזה שאין כדוגמתה. מעופה הוא למרחקים קצרים בין הסבך – של שנים שלוש מטרים במהירות עצומה. בפעם הראשונה שמצאתי את קנו של הגדרון נדהמתי ממש לראות באיזה זריזות ומהירות הוא יוצא מהקן, וזאת גם הסיבה שהתקשיתי להגדיר את הצפור ואת הקן. באותו קן מזכר, בתקופת הגוזלים, התקרבותי אל קן וניסיתי להביט לתוכו, לא הספקתי לראות משהו ולשמוע קול כלשהו, והגדרון במהירות עצומה עף כחץ ישר לתוך הקן. אנו למדים מכך עד כמה אין הגדרון חשרן ויש לו סיבות לכך.

זריזותו ומהירותו וגודלו האפסי מאפשרים לו להתקרב קרוב מאד אל אויביו מבלי לחשוש מהם. אורה ולא אבוש שגרהמתי מזריזותו, עזות רוחו וחוצפנותו של הגדרון.

העבודה בשלמותה נמצאת בחוברת באגירת תופל

דברים לזכרו של רם אהוד ז"ל

מ ד ב ר י מ ס ק ד ו ב י ו מ ה ש ל ו ש י מ .

אהוד היה ניגש לכל דבר, גדול כקטן, באוחז כובד-ראש. הוא היה, כמו שמישהו אמר כאן, בורר לעצמו את העיקר מתוך הספל וניגש לטפל בעיקר כמו שהוא נראה לו. ואם אהוד הגיע למשהו באיזה שהוא תהליך מחשבתי, באיזו שהיא סידרה של מסקנות, היה קשה מאוד להזיז אותו. מפני שהוא ידע שהוא שקל הכל בהגיון והגיע לאלו-שהן מסקנות וככה זה צריך להיות, וזה בכלל לא היה חשוב אם מדובר בפסיקון קטן או בדבר כבד. אם היה צריך להציג איזו שהיא דעה, אם היו צריכים לשמוע מה דעתו של אהוד או שלאהוד היה משהו לומר - הוא כנראה עשה לעצמו הכנה מאוד מדוקדקת לפני שהיה בא להציג את העניין והיה בא ופותח ככה :

'אני חושב שאת הדבר הזה והזה צריך לעשות ככה ואני אניד למה" : - -

(קריאה ביניים של קצין מהיחידה: לא כל-כך מהר ! - -)

נכון ! אני לא יכול לדבר בקצב של אהוד, אני מדבר קצת יותר מהר ! ...)

ואחרי זה יכולת לראות שיש נקודותיים, ומתחילתו: א, ב, ג, ד, - כמה שצריך - עד הסוף !

נקודה - אני במרתי !

ואי-אפשר היה, את הבניין הזה, לבוא וסחם ככה לסחור, להגיד שזה לא ככה. הוא הכריח אותך להחייחם לכה שהוא אמר, ולחשוב ולענות לפי אותו א-ב, אם חשבת אחרת....

דברים לזכרו של רם אהוד ז"ל

עוד דבר אחד, שזכור לי = אלו הנסיעות של אהוד לחניטה בלילות. הוא היה גומר מה שהיה צריך לעשות, כמובן עד הסוף ולא חשוב עד איזו שעה, והיה אומך שעכשיו הוא נוסע הביחה, וכולם ידעו שלמחרת הוא צריך להיות בבסיס בשעה כזו, שאם נוסעים נסיעה הלך ושוב - אז נשאר לו להיות בבית שעה או שתיים, ואפילו פחות מזה, לפעמים. אבל הוא היה מניע את האוטו, וכולנו היינו יודעים שלמרות שיכול היה לנסוע 100 או 120 ק"מ לשעה ולהרויח זמן, - לא היה עולה על המהירות שהוא היה מחליט שהיא טובה לנסיעה, והוא היה נוסע לאט מאוד, והיה נוסע את כל הזמן שצריך בשביל להיות את הזמן שהיה יוצא לו להיות בבית, מדליק את האוטו בשעה שהוא צריך לנסוע, כדי להספיק להיות לפני הזמן בחזרה ולהגיע. למה? כי הוא החליט את חתיכת הזמן הזאת להיות בבית וכדאי לו להשקיע את הנסיעה הלך ושוב. זה שהוא לא ישן או זה שהוא היה עייף - אם הוא החליט שזה שווה את הכאמץ, הוא ודאי עשה הערכת מצב ולכן קם ושעה זאת. אחי זה הפליא הרבה פעמים, כי ידעתי כמה הוא עייף ולא היו בדיקות לו כמה שעות שינה, אבל הוא החליט שזה חשוב ואז היה נוסע, ישן פחות אבל היה שלם עם עצמו, כי הביע לזה דרך מחשבה וסקול....

אני זוכר את השיחה האחרונה שלו אחי, הרצינית, כמובן בנושא שאני משכנע אותו לחתום קבע והוא מחלבט ולא כל כך החליט, ואני חושב שזו גם היחה, מבלי שאף אחד מאתנו ידע שזו השיחה האחרונה, השיחה הכי גלוייית-הלב אתו עד אותו יום.

דברים לזכרו של רם אהוד ז"ל

זה היה בנופש-שבת שחטפנו לעצמנו בנחניה ואחרי שכולם כבר החפזרו או הלכס לישון, ישבנו על המדרגות של האמפייתאטרון ורציתי לדעת סוף-סוף מה קורה. הוא גם היה מוסך לפעמים החלטות כמה שיותר, כדי להרויח קצת זמן, כדי להתארגן בעצמו יותר טוב. ואז הבנתי - אני חושב - לעט ראשונה באמת למה הוא מחלבט אם לחתום או לא. אהוד אהב מאד את הצבא. הוא הביא לעצמו לידי ביטוי בצבא, בצורה הכי טובה בכל חיינו עד אז, עד שהוא הגיע לצבא וקבל ביטוי כזה. והוא רצה להמשיך.

יחד עם זה הוא היה מאד קשור למשק. ואני - לפחות בתור איזה מינימום מסויים - בקשתי מכנו שיחתום עוד 4-5 חודשים. הוא התחיל לעשות איזה שהוא תפקיד לא מזמן וכדי להעמיד דבר על הרגליים ולעשות לו איזה סיבוב והרצה צריך זמן מתקבל על הדעת. - על זה הוא הודיע לי באופן סופי שהוא לא יתן אותם ובדצמבר הוא ישתחרר כמו שהוא חכנן, מפני שהוא מוכרח לברר לעצמו סופית עד כמה המשק חשוב לו. זאת אומרת - הוא ידע שהוא חשוב לו, אבל הוא אמר לי שכדי לדעת בדיוק הוא צריך לחיות בו לפחות שנה, אולי יותר. הוא האמין שיחזור לצבא, בסופו של דבר; זאת אומרת - לא לצמיתות, אלא מין סידור כזה של שנה בבית - שנתיים בצבא, אולי שנתיים בבית - שלוש שנים בצבא, משחו כזה. ההחלטה שלו לא לתת את חמשת החדשים הנוספים היתה בפירוש מפני שהוא ידע, או היה נדמה לו, שבמשק כבר לא מאמינים שהוא יחזור. ז.א. לא שלא מאמינים, אבל היה נדמה לו שפה ושם כבר מתחילים להטיל ספקות, וגם די מובדקים, מפני שזה נמשך ונמשך וכל פעם הוא חותם חתימות קטנות אבל הוא לא חוזר - וזה היה איכפת לו מאד, מכיון שהוא ידע שבסופו של דבר ממילא

דברים לזכרו של רם אהוד גיל

יחזור למשק, לא חשוב לכמה זמן אבל הוא יחזור, אז היה חשוב לו לחזור למשק אפילו מספר חדשים מוקדם יותר ולתרום בזה ולבנות את הרגשתו הטובה כשהוא יחזור. ואני ידעתי - כשהוא אמר לי זאת - שלא יעזור לי שום דבר והוא ילך הביתה - ובזה גם באמה הסתיימה השיחה...."

חברים מספרים על אודי

חבריו לנשק ולמשק של סרן אהוד רסן, בן-חניתה שנפל בפשיטה על האי גרין - משוחחים לזכרו

מ א ת

מאיר עין דור

חניתה, אשר הקריבה עש"ר לה מחבריה בימיה הראשון נים עם עלותה על הקרקע בתרצ"ח, והפכה לדיגלם של ישובי "חומה ומגדל"; אשר במשך שנים ישבה באיזור ערבי טהור ובמלחמת תש"ח היתה נתונה במצור קשה - אף כי נשתנה מאז מצבה ה" גיאוגרפי והיישובי - עדיין ממשיכה להקריב בניה. שני בנים שיכלה חניתה בעת ה"

אחרונה, ולפני כשבועיים, ב" פשיטה על האי גרין, נפל ה" שלישי: סרן אהוד רסן. אהוד בן ה"24 היה כסמל לחניתה. מה זו עקשנית ב" מאבקה - אף הוא עקשן. מה זו מושרשח באדמתה - אף הוא מושרש. מסקדו אמר עליו: "אהוד היה אדם יסור די. אפשר היה להכיר בו, כי הוא יונק ממשוהו שורשי, יסודי, בהיר".

סרן אהוד רסן ז"ל

יסודי

אודי אכן היה אדם יסודי. די היה להיכנס לחדרו: הכל מסודר ומאורגן, התמונות הן מעולות שצילם לבדו, פריטי האוסף המיוחד, קישוטיו — הכל במקום. „כשניגש אודי לארגן לעצמו את העבודה ביחידה, היה רושם אז שיש עליו לעשות, והיה נפלא לראות כיצד היה עושה זאת, בסדר ובשיטתיות. מעולם לא היית חוששו לאחר מכן בחצי מלאכה. תמיד היה אומר: „עשיתי כבר, ואת שעשה — עשה בשלימות. מעולם לא ניסה לעגל פינות“.

„כתבנו עבודות גמר לבר מצווה“. אני, בכתב ידי המסורבל, הוצאתי עבודה בת

50 עמוד. הוא ניגש לדבר כאל מיבצע ממש. כשסיים, הוציא. מידו עבודה מסודרת בת 200 עמוד — כמעט ספר. בחגיגה גדלים זקופים. הן כל: קברושים, האורנים והאנשים. אבל אודי היה זקוף מכולם. מעולם לא נסחף ב"זרם."

„לאודי היו הבלי הסתגלות קשים כשהגיע ליחידה. נוסף לכך שלא צמח בתוכנו, היה עקשן. מסבע הדברים, כשאדם מוותר במקצת על עקשנותו, ההסתגלות נעשית ביתר קלות. אבל אודי לא ויתר במאומה על דעותיו. ו"אף על פי כן — נקלט בסורפו של דבר. זה לקח אמנם

יותר זמן, אבל קלטנו אותו כמו שהוא“. היה לו חוש ער לצדק. אלינו, לחייליו, התייחס בירש. את הטוב היה מוקיר, אבל כשאחד היה גרוע — התריס בפניו כל מה שב"ליבו“.

אבא, דן רם, היה מפקד בפלמ"ח. ישב גם במעצר ב"לטרון. מידידיו של משה דיין והשתתף עמו בפעולה המפורסמת, בה נפגעה עינו של דיין. כשהוקם צה"ל שימש במשך שנים קצין-בשריון. עוד היום הוא מעורה בין מפקדיו של צה"ל, ובעצם ימי האבל ישב עם קצינים מהצבא וניתח את הפעולה.

מנהיג

„אודי דמת לאביו. היה מנהיג מטבעו. כשהיינו ילדים הקמנו את קבוצת ה"אינדיאנים". ציהלנו מלחמות וחסקנו את כל המשק. אודי היה המנהיג. כשניסו להכניס את הכל למסגרת חינוכית ושלחו אלינו את הקטנים. היה אודי ראש שבט האינדיאנים עורך להם מבחני קבלה שכללו דברים שהיום לא הייתי מעז לעשותם בחלום ה" כי גועז. היינו עושים תחרות יות אכילת עפר..."

את הארץ הכיר ברגליו. ב" שעליו מדד את הגליל. הרי שומרון ויהודה. מישורי הנ"גב. „בטיול שערכנו בגדה נתגלה בכל יכולתו. על כל

הר היה לו מה לומר. בכל אתר פתח בהרצאה. ידיעותיו הדתימונו. הכל למד לבד."

„לאודי היה תחביב: ציפורים. הוא היה צפר מושבע. יוצא לבד להרים ועורך תצ"פיות ארוכות ודצופות. מול קן אחד מסוגל היה לשבת עם משקפתו במשך שעות. את התרשמויותיו קלט ביד אמן במצלמתו.

„היה לו כושר גופני מעור" לה. ובסוף הטירונות היה אלוף."

העקשנות שבאודי — היתה מן המפורסמות. כל שקבע ל" עצמו כמטרה — השיג. „תקור" מה קצרה לפני הגיוס קיבל

דלקת כליות. שכב בחדרו ל" לא זיע שלושת חודשים. כ" שנירפא סברנו: שוב לא יה" יה אותו אודי. אבל, זה היה אותו אודי! ואף ביתר חרי" פות. „לקח את עצמו בידיים" וניגש במרץ להשלים את שהחסיר בלימודיו. תוך זמן קצר השיג. כשראה שאינו יודע די אנגלית הכריו על „מיבצע אנגלית". ישב ל" לות שלמים ודגל.

„לצבא לא קיבלו אותו בגלל הדלקת. אבל הוא לחם ולחץ על אביו שיפיעיל קש" רים, וכשנתקבל — לא הסת" פק בית יבש להתקבל ל" חידה.

שתקו

אומרים, כי בקיבוץ אפי"ר שר לשמוע כמעט את כל הדעות הצבאיים. כך זה ב"חברה סגורה. החברה מספיקים איש לרעהו על המתרחש — וכך מתפשטים "העניינים" ל"פייטרים" של היום ושל העבר, וכן הלאה וכן הלאה.

אודי לא השתתף בכל זה. שתק. שתקן מטבעו היה, על אחת כמה וכמה בעניינים צבאיים. "למחרת הפעולה בא הביתה. שאלנו: — נו, אר"ד, איך היה? — לא הגיב. רק מאוחר יותר, מפי מישהו אחר, נודע לנו, כי אכן היה שם".

"עד היום האחרון שלפני

הגיוס לא ידעו ההורים, ש"קיבל את אישור הגיוס. ב"ח בלילה נכנס והודיע בליל צבאית: "מחר אני מתגייס. רבע שעה לשאלות..."

גבר

"הבנות השתגעו אחריו. היה גבר ממש. אבל לא הקדיש להן תשומת לב. התלבש בפשטות — אולי אף ב"פשטות מופגנת — ומעולם לא ראתה אותו רוקד".

"עד שהחאהב. היא באה מצרפת לבקר במשק, ובערב ריקודים הזמין אותה לרקוד. כשהיו כבר חברים, החליטה להישאר בגללו בארץ. באותה מידה שהשפיע עליה, השפיעה היא עליו. החל ל"לעיר לבלות. זכות, ואף יצא

קמעה מקשיחותו".

בצבא היה סרן — במשק מלח. אף שאהב את הצבא בכל נפשו, את ייעודו ראה במשק. פעמים חשש שהחברים במשק לא מאמינים ש"יחזור. ומשום כך רצה להקדים את שחרורו.

אבל הוא חזר אחרת. גי"ר שא על כתפי חבריו ומלוות המונים מכל קצווי הארץ, ובראשם של הבטחון, קצינים בכירים ואנשי ציבור. לפני בית הקברות הוחלפו נושאי הארון: חבריו ליחידה מס"ר והווי לידו חבריו למשק, וא"ל הווי לידו בדרכו האחרונה.

כתבות נוספות
נמצאות בתיק תוכן